

l nostre ahir

ELS ANTICS ARTESANS D'ARBUCIES

Quan érem petits, quan anàvem a estudi, vèiem pels carrers i dins dels portals d'algunes cases, exercir treballs manuals que ens semblaven una pura delícia si ens paràvem a contemplar-los llargament. Eren l'activitat dels artesans d'aquell temps inefable en aquesta vila plàcida i manyaga. Esclopers, espardenyers, filadors, boters, cadiraires... Podíem seguir amb la mirada tots els detalls de l'elaboració, per exemple, d'un esclop, començant pel tronc de pi tal com sortia del bosc fins al seu acabat perfecte, després d'una colla de manipulacions enginyoses i una vegada col·locada la cansola i avivat el dibuix que s'hi gravaba al damunt, amb una envernissada rutilant. Un treball delicat, sòlid i conscient. I molt útil en aquell temps.

L'esclop era una peça que anava bé per a transitar per dintre les quadres i pels llocs humits, per treballar la terra i fins i tot per anar pels carrers en dies de pluja i de fang. A l'hivern era el calçat ideal per a les criatures i gent gran i, amb una mica de palla dintre, era indiscutible per als dies de fred. I els portava tota classe de gent. Recordo que un dia vaig veure una considerable autoritat municipal dirigir-se al seu despatx de la Casa de la Vila armat amb un formidable parell d'esclops casolans.

I és que la vida abans era així, senzilla en la utilització de la indumentària i calçat per a ús diari. Això no vol dir, que quan venia una festa important, aquell mateix ciutadà que utilitzava aquesta peça humil i vilatana, no es presentés ben vestit i amb sabates i barret. Ben al revés d'ara que gairebé, per la forma que hom va vestit i calçat, no es coneix si és festa o dia feiner llevat, és clar, de l'horari laboral. De totes maneres, amb pocs diners (tampoc no n'hi havia gaires), hom podia anar ben aconduït, parlant en general, tot l'any. La pressió de la societat de consum no existia, per altra part.

I tornant als artesans del nostre poble, constituïen un estament important i de les seves mans en sortien uns articles ben acabats i eficaços i a l'abast de les butxaques més magres.

Avui els esclops han quedat arraconats i debolits definitivament, em penso, vençuts per altres menes de calçats més còmodes, si voleu, però més cars i constantment canviants. L'enginy de l'home no s'atura mai i va creant nous utensilis per a fer agradable el trànsit de les persones, i en molts casos ho aconsegueix plenament.

Aquest és un fet que pot passar a la petita història de la vila, com hi pot passar els dels extingits espardenyers, basters, cadiraires, roders...